

FLEISHMAN BAJBAN VAN

Taffy Brodesser-Akner

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2020

Claude-nak

Hívd ide a tanúdat!

AISZKHÜLOSZ

ELSŐ RÉSZ

FLEISHMAN BAJBAN VAN

Toby Fleishman egy reggel felébredt abban a városban, ahol egész felnőtt életét töltötte, és ahol egyszer csak tolongani kezdtek a nők, akik mind őt akarták. És nem akármilyen nők, hanem akik már megvalósították önmagukat, önállóak, céltudatosak. Akik nincsenek bajban, nem bizonytalanok, nem kételkednek önmagukban, mint ifjúkorának nagy reménységei – mármint azok a nők, akikben ő reménykedett, de akik egy pillantást sem vesztettek rá. Nem, ezek a nők motiváltak és elérhetőek, kíváncsiak és izgalmasak, izgatóak és izgatottak. Akik nem várnák meg, hogy az ember az első randevú után a társadalmilag elfogadható időn belül felhívja őket, hanem már az előtt egy nappal képet küldenének a nemi szerveikről. Akik nyíltan gondolkodnak, készek bármire, nem hallgatják el, mire vágynak, és mi kell nekik, ilyen mondatokat használnak, hogy „játsszunk nyílt lapokkal”, „minden kötöttség nélkül”, „tíz perc alatt kész kell lennem, mert a balettra megyek Belláért”. Nők, akik úgy dugnának veled, mintha adósaid lennének, ahogy Seth barátunk fogalmazott.

Igen, ki mondta volna, hogy negyvenegy éves korában Toby Fleishman telefonja reggeltől este villogni fog (este még külön fényvel), és dőlnek belőle az üzenetek tele tangákkal és gömbölyű popsikkal, cicikkel alul- meg oldalnézetből, vagy csak egyszerűen szemből, az összes olyan női részlet, amiről soha álmodni sem mert volna, hogy valaha háromdimenziós változatban találkozik vele – ezt most szó szerint értsd, vagyis olyan ember

formáját ölti, aki nem simul bele az újság vagy a képernyő síkjába. Mindezt egy olyan fiatalkor után, amely tele volt szerelmi kudarcokkal! Azután, hogy egész életét egyetlen nőre tette fel! Ki hitte volna? Ki láthatta előre, hogy még mindig ennyi vitalitás van benne?

Mégis, ahogy bevallotta nekem, ez megdöbbenetete. Rachel elment, de az, ahogyan távozott, a legkevésbé sem felelt meg Toby elképzeléseinek. Nem mintha még mindig kívánta volna – egyáltalán *nem* kívánta. Azt sem kívánta, a legkevésbé sem, hogy még mindig vele legyen. Csak olyan sokáig várt már, hogy totál kifújjon a házasság, meglegyen a szálak kibogozásához szükséges papírmunka – megmondani a gyerekeknek, kiköltözni, elmondani a kollégáknak –, úgyhogy fel sem vetődött, milyen lehet az élet azon túl. Átfogóbb értelemben persze tudta, mi a válás. De a mikrohelyzeteket az „üres az ágy”, „senki nem szól, hogy elkésik”, „senkihez nem tartozik” szintjén még nem szokta meg. Mennyi idő kellett ahhoz, hogy meg tudja nézni a nők képeit a telefonján – a *mohón, saját akaratukból* küldött képeket –, ráadásul telibe, nem csak a szeme sarkából? Jó, hamarabb, mint gondolta, de azért nem mindjárt. Tuti, hogy nem mindjárt.

A házassága alatt soha nem nézett másik nőre, annyira szerelmes volt Rachelbe – meg mindenféle intézménybe és rendszerbe. Komoly, tisztességes erőfeszítéseket tett a házasság megmentésére, még akkor is, amikor már minden épeszű embernek tudnia kellett volna, hogy a nyomoruk nem holmi múltó állapot. Úgy gondolta, van ebben valami nemesség. A *szenvedés* nemessége. De amikor már fel is fogta, hogy vége, és éveken át (többes számban) próbálta győzködni Rachelt, hogy nem jól van ez így, hogy borzasztóan boldogtalanok, pedig még fiatalok, és egymás

nélkül is jó életük lehetne – akkor sem engedte meg magának, hogy a tekintete akár csak egy millimétert is félrekószáljon. Leginkább azért, mondta, mert túlságosan lefoglalta a szomorúság. Mert egyfolytában hulladéknak érezte magát, és az nem jó, ha az ember egyfolytában hulladéknak érzi magát. Aztán meg senki ne próbálja kanossá tenni, amikor ő hulladéknak érzi magát. A kanosság és a csekély önértékelés találkozása pontosan a pornófogasztásra van kitalálva.

Most viszont már senkinek nem tartozott hűséggel. Rachel elment. Nem feküdt ott az ágyában. Nem volt a fürdőszobában, nem hordta fel egy artroszkópos robot precizitásával a folyékony szemhéjtust a szempillák és a szemhéj találkozási pontjára. Nem volt a fitnessteremben, nem is jött haza onnan a szokásosnál kicsit kevésbé gyászos hangulatban, na, nem sokkal, csak épp hogy valamennyire. Nem kelt fel éjnek évadján, és nem rinyált a szűnni nem akaró álmatlanság feneketlen szakadékaról. Nem ment évnitő értekezletre a gyerekek eszméletlenül magán-, de azért mégis progresszív West Side-i iskolájába, hogy egy kisszéken üldögélve hallgassa, idén mennyivel több és súlyosabb követelményt támasztanak majd szegény kölykökkel szemben, mint tavaly. Igaz, oda elég ritkán járt. Az ilyen estéken, akárcsak a többin, bent volt a munkahelyén, vagy kliensekkel vacsorázott, ahogy kedvesebb hangulatában mondta: „húzom az igát”, kevésbé kedvesben pedig: „a fejőstehenetek vagyok”. Tehát nem, nem volt ott. Egészen másik lakásban élt, amelyik korábban Tobyé is volt.

Ez a gondolat minden egyes reggel rátört egy pillanatra, és pánikba kergette, úgyszólván ébredéskor ez volt az első gondolata: *Valami nem klappol. Baj van. Bajban vagyok.* Pedig ő akart válni, és mégis: *Valami nem klappol. Baj van. Bajban vagyok.* De min-

den egyes reggel lerázta magáról. Emlékeztette magát, hogy ez a dolgok *egészséges, helyes, természetes* rendje. Már *nem is kell*, hogy itt legyen mellette. A saját, külön kis lakásában *a helye*, ami még szebb is.

De most, ezen a szent reggelen tényleg nem volt jelen. Akkor jött rá, amikor odahajolt a vadonatúj IKEA-s éjjeliszekekrényéhez, felkapta a telefonját, aminek rezgő jelenlétét már pár perccel a hivatalos ébredés előtt is érezte. Hét vagy nyolc üzenet érkezett, többnyire olyan nőktől, akik a randiappján keresték az éjszaka, de a szeme rögtön Rachel SMS-én akadt meg, valahol középtájt. Talán másképp csillogott, mint amelyekben testrészek és csipkés bugyiszalagok érkeztek, valahogy magára vonta a tekintetét, amire a többi nem volt képes. Hajnali ötkor írta: *A Kripaluba megyek hétvégére, a gyerekek nálad vannak. Csak hogy tudd.*

Kétszer kellett elolvasnia, mire felfogta, mi áll benne. Toby, mit sem törődve felálló farkával, ami teljes pompájában meredezett annak tudatában, hogy a telefonja csak úgy ontja az újabb és újabb maszturbálásra való anyagot, kipattant az ágyból. Kirohant a folyosóra, és meglátta a hálósobájukban alvó két gyereket. *Csak hogy tudd* ott vannak a gyerekek? *Csak hogy tudd?* Ez a *Csak hogy tudd* utólag juthatott eszébe. Kiegészítésképpen. Lényegtelen volt. A lényeg az, hogy a sötétség leple alatt becsempészte a lakásába a gyerekeit, nem a megbeszélrt időben, azzal a kulccsal, amit valódi, súlyos szükséghelyzetek esetére kapott.

Visszament a hálóba, és felhívta.

– Mit képzelte? – suttogta sziszegve a telefonba. Ez a sziszegő suttogás még nem ment jól, de napról napra fejlődött. – Mi lett volna, ha elmegyek, és észre sem veszem őket?

– Pont ezért üzentem – hangzott a válasz. A sziszegő suttogásra szemforgató nyájasság volt a válasz.

– Éjfél után hoztad ide őket? Mert én éjfélkor aludtam el.

– Négykor. Próbáltam bekerülni a hétvégre. Volt egy lemondás. Kilenckor kezdődik a program. Hagyj most egy kicsit békén, Toby. Nem vagyok jól, szükségem van egy kis időre kizárólag magamra. – Mintha a világ összes ideje nem lett volna maradéktalanul és kizárólag az övé.

– Nem verhetsz így át, Rachel. – Most már csak a mondatok végén mondta ki a nevét, hogy Rachel.

– Miért? Amúgy is tiéd volt a hétvége.

– De csak holnap reggeltől! – Toby az orrnyergét tapogatta.

– A hétvége *szombat*on kezdődik. Ez is a te szabályod, nem az enyém.

– Mást terveztél?

– Hogy jön ez most ide? Mi lett volna, ha tűz üt ki, Rachel? Vagy ha sürgősen behívna valamilyik betegemhez, és elrohannak anélkül, hogy tudnék a gyerekekről?

– De nem rohantál. Sajnálom, talán fel kellett volna, hogy ébresszelek, és megmondanom, ott vannak a gyerekek? – Toby elképzelte, ha Rachel felveri, milyen katasztrofális hatással lett volna a fejlődésére, hogy egyre fokozottabban felfogja, ő már nem tartozik hozzá az ébredéséhez.

– Nem, semmiképpen.

– Hát mert ha tegnap este igazat mondtál, akkor számíthattál volna rá, hogy ez lesz.

Toby átkutatta lefáradt agyát, mi is volt a legutóbbi, gyűlölködő szóváltásuk, és egyszer csak hirtelen, mélységes rettenettel rádöbbsent: Rachel arról hablatyolt valamit, hogy az ügynöksége

írodát nyit a nyugati parton, mert neki nem elég a mostani nyüzsgés. Az igazat megvallva már elmosódott az emlékezetében. Rachel szakította meg a beszélgetést, már eszébe jutott, ordibált vele, közben zokogott, hogy ő sohasem érti meg, aztán megszakadt a vonal, de Toby tudta, hogy kinyomta. Általában így értek véget a beszélgetéseik mostanában, nem hosszan tartó házastársi mentegetőzésekkel. Toby egész életében azt hallotta, sohasem kell bocsánatot kérnie annak, aki szerelmes. Pedig nem. Most kiderült, annak nem kell soha bocsánatot kérnie, aki válik.

– Nekem sem volt könnyű, Toby – mondta Rachel. – Megérttem, hogy korán jöttem. De csak be kell vinned őket a táborba. Ha más dolgod van, hívd át Monát. Miért kell ezt még mindig elmondani?

Hogy a francba nem érti, hogy ez nem megy olyan könnyen? Éppenséggel randija lesz este. De nem akarja Monára hagyni őket – ez Rachel megoldása volt mindenre, nem az övé. Nem sikerült megértetnie Rachellel, hogy ő egy eleven ember, nem csak egy villogó kurzor, amelyik az utasításaira vár. Ő akkor is létezik, ha nincs vele egy szobában. Fel nem foghatta, minek ez a sok megállapodás, ha Rachel a látszatához sem ragaszkodik, hogy betartsa őket, nem is szabadkozik, amikor megszegi őket. Épp azért adott neki kulcsot az új lakásához, hogy ne történjen ilyen átverés, meg hogy legyen köztük valami baráti nexus. Igenis baráti, baráti, baráti. Feltűnt már, hogy ezt a szót csakis a válás kontextusában használjuk? Talán mert annyit használjuk váláskor, hogy semmi mást nem akarunk megmérgezni vele? Ahogy az „áttét” szót sem használhatjuk máskor, kizárólag a rákra.

A gyerekek mocorogni kezdtek, de nem is volt baj, mert már nem állt fel neki.

SOLLY, A KILENCÉVES FIA már felébredt, de a tizenegy éves Hannah még ágyban akart maradni.

– Bocs, gyerekek, de most nincs mese – mondta Toby –, húsz perc múlva el kell indulnunk. – Hunyorgó szemmel botorkáltak ki a konyhába, Toby közben feltúrta a zsákjukat, hogy milyen ruhát kell felvenniük aznap a táborba. Hannah rámordult, mert rosszat vett ki, a cicanadrágot másnapra szánták, erre Toby kihúzta a csöpp kis piros sortját, amit ő rögtön ki is kapott a kezéből, de olyan durcásan, mint akit semmiféle, méretre vonatkozó szempont nem korlátoz az érzelmei kimutatásában. Aztán remegő orrlikakkal és összeszorított szájjal sziszegte a fogai közt, hogy Corn *Flake*st kér, nem pedig Corn *Chex*et, azzal az egyértelmű mondanivalóval, hogy micsoda kibaszott idiótát kapott ő apa helyett.

Solly viszont boldogan megette a Corn *Chex*et is. Behunyt szemmel, fejét ingatva élvezkedett:

– Hannah, ezt meg *kell* kóstolnod!

Toby nem tudta megállni, hogy ne érezze hálásnak magát Solly szomorú kis szolidaritási akciójáért. Solly meg is értette. Ő tudta. Annyira az ő fia volt, hogy soha nem merült fel benne, megérte-e vajon ez az egész. Sollynak ugyanúgy belső szükséglete volt, hogy minden rendben legyen, mint neki. Solly is békét akart, akár csak az apja. Egyformán is néztek ki. Ugyanolyan fekete hajuk és barna szemük volt (bár Sollyé valamivel nagyobb, ettől kicsit olyan, mintha mindig meg lenne ijedve), ugyanolyan hajlott orruk és ugyanolyan jellegük – nem egyszerűen alacsonyok voltak, hanem alacsonyok és normálisak egyszerre. Nem voltak sem picik, sem törékenyek. Ha nem volt mivel összevetni a magasságukat, az ember nem is sejtette, milyen kicsik. Ez jó volt, mert épp

elég baj, ha valaki alacsony. De rossz is, mert csalódást keltett azokban, akik viszonyítás nélkül látták, így nagyobbnak gondolták őket.

Persze Hannah is hasonlított rá, csak ő Rachel egyenes, szőke haját, keskeny vágású kék szemét és hegyes orrát is örökölte – egész arca egy merő szemrehányás volt, akárcsak az anyjáié. De megvolt benne az a sajátos szarkazmus, ami a Fleishmanok jellemzője. Legalábbis valamikor megvolt. A szülők válása azonban mintha egyfajta humortalanságot és dühöt váltott volna ki belőle, ami ráadásul amúgy is megjelent, vagy mert a szülei túl sokat és túl hevesen veszekedtek, vagy mert kamaszodott, és a hormonjaitól őrjöngött. Vagy azért, mert ő nem kapott telefont, csak Lexi Leffer. Vagy mert volt ugyan Facebook-fiókja, de csak a nappaliban levő gépen használhatta, pedig ő nem is akart Facebook-fiókot, mert az öregeknek való. Vagy mert Toby azt javasolta, jobb lenne neki az az edzőcipő, ami pont olyan, mintha Keds lenne, csak tizenkét dollárral olcsóbb, mert hát, mondom, ugyanaz, csak nincs rajta hátul az a kék cetli, különben is, ki akar a fogyasztói őrület nyilvánvaló áldozatává válni? Vagy mert ment egy szomorú szám a rádióban valami rég elmúlt szerelemről, ami fontos lett volna neki, Toby mégis azt kérte, vegye le a hangertőt, amíg ő a kórházzal beszél. Vagy amiért később ráförmedt Tobbyra, mivel hiába magyarázta el neki, mi érintette meg abban a szomorú dalban, és hiába mutatta meg az apjának, az felfoghatatlan módon nem értette, hogyan kelthet a lányban nosztalgiaát valami után, amit át sem élt, miután még nem volt pasija. Vagy mert egyszer megkérdezte, nem túl rövid-e az a szoknya, hogy leüljön benne. Vagy hogy a sortja nem túl pici-e, mert ki látszik a gyűrődés a fenéke és a combja között, és a zseb bélése

is túllóg a szárán. Vagy mert érdeklődött, hova tette a hajkefjét, ami neki egyértelműen azt jelezte, hogy szerinte rémesen néz ki. Vagy mert egyszerűen nem akarta megnézni *A herceg menyasszonyát*, sem pedig az örege többi öreges filmjét. Vagy mert Toby egyszer kedvességi rohamában megsimogatta a fejét, és tönkretette a tökéletes választékát, amit aztán tíz percig tartott rendbe hozni. Vagy mert nem akarta elolvasni *A herceg menyasszonyát*, sem az örege többi öreges könyvét. Hát igen, a szülei iránti megvetése, ami kezelhető volt, amikor még egyszerre fordult Rachel és őfelé, most, ebben a koncentrációban, egyedül rá fókuszálva elviselhetetlenné vált. Arról fogalma sem volt, hogy jut-e belőle Rachelnek is. Csak annyit tudott, Hannah rá se bír nézni másképp, csak ha tengerkék szeme még keskenyebb lézervonallá szűkül, orra valahogy hegyesebb lesz, a száját meg úgy lebiggyeszti, hogy belefehéredik.

Morcosan, kábán cammogtak a tábor felé, mert kimerültek voltak (na látod, Rachel, látod?).

– *Utálom* a tábort – közölte Hannah. – Nem maradhatnék csak úgy *otthon*? – Pedig egész nyárra bentlakásos táborba akart menni, csak hát október elején lesz a bát micvája, június–júliusban még be kellett vágni a háftárát.

– Kábé egy hét múlva visszajöhetsz. És már csak egy lecke van hátra.

– Én *most* akarok eljönni!

– Arra az időre talán kivehetek neked egy lakást? – kérdezte Toby. Legalább Solly röhögött rajta.

Megérkeztek a 92. utcai Y-hoz, a temérdek csillogó mintás macskanadrágba és YOGA AND VODKA meg EAT SLEEP SPIN REPEAT feliratos edzőtrikóba bújt anyuka között. Ez a hely

nagyjából annyiba került, mint a bentlakásos tábor, Hannah egyfolytában azt kérdezte, nem lehetne-e átugrani a táborozóstatust, és lehetne-e mindjárt kiegészítő gyerekefelügyelő, amit mellesleg nem engednek tizedikesnél fiatalabbaknak.

– De azért is fizetni kell – mondta Toby, miközben az Y weboldalát nézegette. – Miért fizesselek be a gyerekefelügyelő-képzésre, ha úgyis gyerekefelügyelőnek használnak közben? – kérdezte még tavasszal.

– Akkor miért fizetnek az emberek az orvosi képzésért, ha már közben is orvosnak használják őket? – vágott vissza Hannah. És mennyire igaza volt.

Toby most arra gondolt, milyen okos lánya van, milyen jó lenne, ha az eszét nem csak a köztük kialakult konfliktusokban használná. Úgy látta, olyan lánnyá kezd válni, akinek nagyon fárasztó az élet.

Sikerült vagy hat perccel hamarabb odaérniük. Az Y minden nap elvitte őket egy campusra a Pallisadesben, de akit későn hoztak be, annak egész nap a teremben kellett maradnia a legkisebekkel. Hannah nem hagyta, hogy az apja bekísérje a gyülekezőterembe, úgyhogy Toby csak Sollyt vitte be az övébe. Látta, hogy még bekapcsolódik a reggeli gyurmázás utolsó perceibe. Már indult kifelé, amikor meghallotta, hogy valaki a nevéen szólítja.

– Toby – szólta rá egy mély, ziháló női hang.

Megfordult, és meglátta Cyndi Leffert, Rachel jó barátnőjét, akinek a lánya egy osztályba járt Hannah-val. Egy pillanat alatt végigmérte Tobyt. Ó, istenem. Toby már tudta, mi következik: húsz fokban megdöntött fej, affektált csücsörítés, összevont és ugyanakkor megemelt szemöldök.

– Toby, *annyiszor* gondoltam, hogy felhívlak – mondta Cyndi.
– Halvány gőzünk sincs, mi van veled. – Türkizkék sztreccs macskanadrág volt rajta, felül a combján lila mancsnyomokkal, mintha egy egész tigriscsapat kúszna az ágyéka felé, hogy megkaparintsa. SPIRITUAL GANGSTER feliratos, ujjatlan pólót viselt. Tobynek eszébe jutott, amikor Rachel azt mondta neki, az olyan szülők, akik felcserélik lányaik nevében az i-t és az y-t, nem adnak nekik sok esélyt az életben. – Hát *hog*y vagy? És *hog*y vannak a gyerekek?

– Megvagyunk – felelte Toby. Erőlködött, hogy ne döntse meg ő is a fejét, mint Cyndi, de annyira fejlettek voltak a tükroneuronjai, hogy nem sikerült. – Toljuk a szekeret. Az biztos, hogy minden nagyon más lett.

Az új divat szerint Cyndi haját szándékosan úgy festették be, hogy fent sötét legyen, aztán fokozatosan egyre világosabb, a vége pedig már egészen szőke. Csakhogy a tövénél túlságosan sötét lett – mint egy jóval fiatalabb nőnek –, és úgy foglalta keretbe a homlokát, hogy csak még jobban kihangsúlyozta elnyűtt bőrét. Eszébe jutott az a személyi edző, akivel néhány hete lefeküdt, neki is ugyanilyen stílusú haja volt, csak a barna rész sokkal melegb árnyalatú, kevésbé szigorú a Cyndivel egykorú bőréhez képest.

– Sokáig tartott, amíg nehezen működött a kapcsolatotok? – kérdezte Jenny, a személyi edző.

– Hát nem pillanatnyi ihletből született döntés volt, ha ezt kérdezed.

Toby és Rachel június legelején költözött szét, ahogy az iskola véget ért, majd nem egyéves procedúra után, ami lehet, hogy nem sokkal a tizennégy évvel azelőtt kötött házasságuk után elkezdődött, attól függ, ki hogyan nézi. Lehetséges, hogy egy házasság

kezdettől fogva halálra van ítélve? És akkor van vége, amikor elkeződnek a soha meg nem oldódó problémák, vagy amikor mindketten úgy látják, hogy nem is lehet megoldani őket, vagy amikor végül minderről mások is értesülnek?

Cyndi Leffernek persze csak információk kellettek. De ezzel mindenki így van. Mindig csupa keresetlen beszélgetés, és mindig egyforma. Elsőként mindenki azt akarta tudni, mióta mentek rosszul a dolgok. Már azon az iskolai estélyen is boldogtalan voltál, amikor mindenkit elkápráztattál azzal, amit az egyetemi szvingórán tanultál? Már azon a båt micván boldogtalan voltál, amikor a beszédek alatt hanyagul megfogtad a kezét és megcsókoltad? Jól láttam, hogy amikor a szülőiken te a kávénál állodgáltál, ő meg az iroda ajtajában bújta a telefonját, akkor igazából veszekedtetek? Mennyire megrázta az embereket, amikor érzékelték, hogy valaki kihúzza magát a nehéz helyzetekből! Milyen szemérmetlenül kíváncsiskodtak, amivel kacsolatosan csak lehetett, és ami abszolút magánügy! Mint például Cherry, Toby unokatestvére, aki hajlamos arra, hogy hosszasan kiábrándult pillantásokat vessen Ronra, a férjére: – Próbálkoztatok már terápiával? – Vagy a főnöke, Donald Bartuck, akinek a második felesége a hepatológiai osztályon volt ápolónő: – Megcsaltad? – Vagy az Y táborvezetője, amikor Toby elmondta neki, hogy a gyerekei talán kicsit bizonytalanok lehetnek, mert a feleségével akkor mentek szét, amikor a tábor kezdődött: – Eljáratok rendszeresen kettesben?

Ezek a kérdések valójában nem róla szóltak, nem bizony, hanem arról, hogy egyesek milyen jó megfigyelők, vagy mit nem vettek észre, vagy hogy ki fogja legközelebb bejelenteni a válását, hogy saját házasságukban szétválasztják-e őket előbb-utóbb

a rejtett feszültségek áramlatai. Amikor olyan kíméletlenül veszekedtünk a feleségemmel, pont a házassági évfordulónkon, azt jelenti-e vajon, hogy el fogunk válni? Nem vitatkozunk-e túl sokat? Van-e elég szex közöttünk? Másoknál mindig több a szex, ugye? Lehetséges, hogy egy bát micván történt ártatlan kézcsók fél éven belül váláshoz vezet? Mennyi szenvedést lehet kibírni?

Tényleg, mennyi szenvedést lehet kibírni?

Eljön az idő, amikor már nem lesz frissen elvált ember, de el tudja-e felejteni ezeket a kérdéseket? Hogy mindenki úgy csinált, mintha vele foglalkozna, pedig istenigazából csak saját magáról kérdezősködött?

Az egész kora nyár egyfajta bizonytalan lebegésben telt, próbált megállni a lábán ebben a furcsa világban, ahol az élet minden tekintetben csak kicsit változott meg – mégis egészen más lett. Ugyanúgy aludt, csak éppen egyedül, egy másik ágyban. Ugyanúgy ő evett a gyerekekkel, mint mindig – hétköznap Rachel évek óta nem ért haza nyolc vagy kilenc előtt –, csak vacsora után visszavitte őket a régi lakásba, ő pedig gyalogolt tizenkilenc saroknyit az új lakásáig. Az a rohadt takony Donald Bartuck elárulta neki, hogy ő, mármint Bartuck veszi át a belgyógyászati osztály vezetői posztját, és hogy egyetlen jelöltként Tobynt ajánlja a hepatológiai részleg vezetőjének a gasztroenterológián belül, amint a jelenlegi vezető, vagyis Phillipa London átadja a helyét, és betölti Bartuck pozícióját. És nem volt, akinek természetes lenne ezt elsőként elújságotni. Akkor azt gondolta, felhív engem, vagy Sethet, de szánalmasnak érezte, hogy az ember ne egy családtagnak mondja el először. Majdnem felhívta a szüleit Los Angelesben, de az időeltolódás miatt ott még csak hajnali öt volt, amikor értesült a dologról. Azt is fontolgatta, hogy vajon

Rachelnek kell-e hallania ezt a hírt. (Végül elmondta neki később, amikor hazavitte a gyerekeket, ő rá is mosolygott a szájával, csak épp a szemével nem. Már nem volt szükséges eljátszania, hogy izgatja az ő szakmai előmenetele.)

De most, július második felében, amikor a nyár újabb szakaszába ért, megint biztosan állt a lábán, legalábbis kialakult a napirendje. Egész jól megvolt. Kezdett hozzászokni. Eggyel kevesebb emberre kellett főzni. Lassan megtanulta, hogy a *mi* helyett én-t mondjon, ha barbecue-ra vagy koktélpartira invitálták, ami persze nem fordult elő túl sűrűn. Megint rákapott a hosszú sétákra, és lassan megtanulta elhessegetni azt az érzést, hogy valakinek mindig tudnia kell, hol van. Igen, egész jól megvolt, leszámítva az ilyesfajta beszélgetéseket, mint most ez Cyndivel. Mielőtt ez történt, mind levegőnek nézték a Cyndi Leffer-félek, olyasvalakinek, aki a családjával együtt jár, mint valami társbetegség. Az ügyes Rachel férje, a kedves Hanna vagy az okos Solly papája, vagy, húha, maga doktor, de jó, akkor megnézné nekem ezt a púpot, amely már egy hete kinőtt rajtam? Most már olyasvalaki volt, akivel szívesen beszélgetnek az emberek. Valahogy a válástól valóságossá vált számukra.

Cyndi várta a választ. A szeme pont úgy fürkészte az arcát, ahogy a színészek néznek egymásra a szappanoperákban a reklám előtt. Toby tudta, mit vár tőle. Azon dolgozott, hogy ne akarja kitölteni az ilyen kis szüneteket, maradjon csak meg a kellemetlen csend annak, aki a szennyesében kotorász. Carla, a pszichológusa arra próbálta megtanítani, hogy együtt tudjon élni a kellemetlen érzéseivel. Most viszont ő igyekezett rávenni azokat, akik információkat szerettek volna kipréselni belőle, hogy békéljenek meg a kényelmetlen érzéseikkel.